

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชุมชนชาวกะเหรี่ยงในบริเวณชายแดนไทย -พม่าแถบอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี หลายหมู่บ้านเป็นยังชีพชุมชนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากไร้อย่างที่สุด ดังจะเห็นว่ามีหมู่บ้านที่มีรายได้ต่อหัวต่อคนต่อปีต่ำสุดหลายหมู่บ้าน เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีของหมู่บ้านในบริเวณภาคกลางทั่วไป คือ หมู่บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี 7,837 บาท บ้านห้วยน้ำหนัก มีรายได้เฉลี่ย 9,429 บาท และโดยเฉลี่ยทั้งตำบลตะนาวศรีมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีเท่ากับ 10,630 บาท ซึ่งนับว่ามีรายได้เฉลี่ยต่อปีต่ำกว่าหมู่บ้านและตำบลในพื้นที่อื่นๆของภาคกลาง (องค์การบริหารส่วนตำบลตะนาวศรี , 2546) แม้ว่าชุมชนชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้งมีฐานะยากจน แต่ชุมชนเหล่านั้นมีทุนทางสังคมที่เป็นทุนทางศีลธรรมและความสมัคคีสามัคคีสูง ประกอบทั้งผู้คนส่วนใหญ่ยังมีวิถีชีวิตอยู่ในระบบเกษตรกรรมพอเลี้ยงชีพอันน่าจะมีความเกื้อหนุนต่อระบบเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ ชุมชนแถบนี้เป็นชุมชนเกษตรกรรมที่มีอาชีพเสริมเป็นงานหัตถกรรม งานทอผ้า งานจักสาน งานรับจ้างต่างๆ การผลิตอาหารแห้ง งานผลิตเครื่องประดับจากเงินและพลอยและอื่นๆอีกมาก จึงกล่าวได้ว่าแม้ว่าชุมชนเหล่านี้ดำรงชีวิตอยู่ในวิถีวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างยากจน แต่ก็มีบริบททางสังคมพื้นฐานที่น่าจะเข้าไปส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ให้พัฒนาขึ้นได้อย่างน่าทำทนายิ่ง

จากสภาพการณ์ดังกล่าวมาข้างต้นนั้น คณะวิจัยชุดแก้ไขความยากจนแบบบูรณาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงในปีงบประมาณ 2548 ได้เข้าไปส่งเสริมงานภาคเกษตรกรรม งานพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น งานช่างฝีมือ งานทำเครื่องประดับ สินค้าท้องถิ่น และทุนทางสังคมอื่นๆ โดยใช้การพัฒนากระบวนการตลาดท้องถิ่น เพื่อเน้นการส่งเสริมรายได้ ลดรายจ่าย และมีการพัฒนาอาชีพที่สอดคล้องกับสถานการณ์ในท้องถิ่น เมื่อคณะวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงเข้าไปวิจัยเพื่อส่งเสริมศักยภาพระบบตลาดท้องถิ่นในตำบลตะนาวศรีในการวิจัยโครงการที่ 1 ปีงบประมาณ 2548 ก็พบว่าชาวกะเหรี่ยงมีความยากจนเรื้อรังในสัดส่วนที่มากกว่าคนที่มิใช่กะเหรี่ยงในสัดส่วนประมาณ 8.5 : 1.5 ซึ่งมีจำนวนมาก และได้สืบค้นหาสาเหตุสำคัญพบว่าชาวกะเหรี่ยงดำรงชีวิตในลักษณะขาดการวางแผน ขาดทักษะทางการค้าจนไม่รู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงภายนอกและขาดโอกาสในการศึกษาทำให้

ชุมชนมีปัญหาวิกฤตด้านต่างๆ โดยต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวิจัยชุดโครงการ วิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาคาความยากจนแบบบูรณาการในปีงบประมาณ 2548 ได้ค้นพบสาเหตุแห่งปัญหาที่เป็นองค์ความรู้ท้องถิ่นอย่างสำคัญคือ การค้นพบว่าชุมชนชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้งได้สูญเสียการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น จนองค์ความรู้ท้องถิ่นจำนวนหนึ่งสูญหายไป ส่วนหนึ่งเพราะการสูญเสียภูมิปัญญาท้องถิ่นในสงครามที่เกิดขึ้นในรัฐกะเหรี่ยงและรัฐมอญ และที่อพยพเหลือรอดเข้าสู่ชายแดนไทยนั้น ก็เหลือแต่ผู้คนที่อยู่ในภาวะวิกฤตจนผู้คนล้วนแต่ป่วยไข้ และมีผู้คนจำนวนมากถูกคร่าชีวิตด้วยโรคต่างๆ ก่อนวัยอันควร จนไม่มีบุคคลที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นในหลายชุมชน คนชราและคนสูงวัยส่วนใหญ่ที่เหลืออยู่ในปัจจุบันส่วนใหญ่ป่วยไข้ มีโรครุมเร้าต้องประคองชีวิตไปวันๆ อีกส่วนหนึ่งที่มีประสบการณ์นั้นก็กลับพูดภาษาไทยไม่ได้ ต้องคอยหลบหนีเข้าอาศัยอยู่ในป่า เพราะไม่เข้าใจสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้สภาพโดยทั่วไปชุมชนชาวกะเหรี่ยงในเกือบทุกชุมชนขาดการพุ่มพักภูมิปัญญาท้องถิ่น ยังผลให้ชุมชนประสบภาวะเลวร้ายลงไปอีก เพราะกำลังมีภัยอันตรายเกิดขึ้นรอบด้าน โดยไม่มีภูมิปัญญาท้องถิ่นคอยต้านทานกระแสจากภายนอก และคอยแสวงหาทางออกที่สร้างสรรค์ ในการยอมรับอิทธิพลจากสังคมภายนอกเท่าที่เหมาะสมกับความเป็นวิถีวัฒนธรรมกะเหรี่ยง สถานการณ์ดังกล่าวทำให้ชุมชนชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้งมีการปรับเปลี่ยนไปอย่างเสียความสมดุล ผู้คนจำนวนมากต้องเปลี่ยนแปลงวิถีวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตโดยขาดเหตุผล หรือความเข้าใจอันเหมาะสม จนเกิดการเปลี่ยนแปลงเรื่อยไป นำไปสู่การเกิดความเสื่อมโทรมในวัฒนธรรมกะเหรี่ยงอยู่ทั่วไปแล้วในปัจจุบัน

ตาราง 1.1 แสดงการขาดประชากรวัยที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นในตำบลตะนาวศรี

ลำดับที่	ชื่อชุมชน	ประชากรทั้งหมด	ประชากร60 ปีขึ้นไป	คิดเป็นร้อยละ
1.	บ้านสวนผึ้ง	976	39	3.85
2.	บ้านท่ามะขาม	503	10	1.88
3.	บ้านห้วยม่วง	1270	51	3.94
4.	บ้านบ่อหวี	856	40	6.67
5.	บ้านห้วยแห้ง	942	38	3.84
6.	บ้านห้วยน้ำหนัก	948	36	3.94
7.	บ้านบ่อเก่าบน	189	10	5.21

ที่มา: (สุทิน สอนองพันธ์ และคณะ, 2549, หน้า 36)

การสูญหายไปของภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยงในชุมชนต่างๆ ทำให้องค์ความรู้ท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยงด้านยาสมุนไพร ด้านอาหาร ด้านเทคโนโลยีพื้นบ้าน ด้านปรัชญา ด้านเพลงพื้นบ้าน ด้านภูมิปัญญานิเวศน์และด้านคติชนวิทยาชาวกะเหรี่ยงเสื่อมสูญไป ทำให้เกิดภาวะเลวร้ายต่างๆเกิดขึ้นในวิถีวัฒนธรรม เช่น การต้องหันไปพึ่งยาสมัยใหม่ ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมากในการรักษา โดยที่ชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่ก็ไม่มีเงินที่ใช้จ่ายในการเข้ารับการรักษา ชาวกะเหรี่ยงต้องดิ้นรนหาเงินด้วยวิธีการต่างๆเพื่อหันไปบริโภคอาหารแบบคนพื้นราบ และผู้คนในชุมชนอยู่ในภาวะอึดอัดและเครียด เพราะไม่ได้รับการยอมรับในการแสดงออกทางวัฒนธรรมและคติชนวิทยา โดยเฉพาะด้านยาสมุนไพรนั้น ชุมชนชาวกะเหรี่ยงต้องสูญเสียกระบวนการรักษาโรคมมาลาเรียด้วยลูกใต้ใบและเปลือกสะเดา ขาดการสืบทอดการรักษาด้วยต้นสบู่เลือด ว่านเลือดคางคาว การรักษาโรคแผลบวมเน่าด้วยการเข้มนวดในการเลือกรับประทานอาหารและการปรุงยาให้ผิวหนังด้วยพืชตระกูลจิง ทำให้องค์ความรู้ด้านยาสมุนไพรคงจะต้องสูญสิ้นไปในไม่ช้า หากไม่มีการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นขึ้นในชุมชนชาวกะเหรี่ยงอย่างเร่งด่วน การสูญเสียภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ชาวกะเหรี่ยงสืบทอดต่อกันมานับพันปีจะก่อให้เกิดผลเสียหายใหญ่หลวงต่อชุมชนชาวกะเหรี่ยง และนับเป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

จากการวิจัยในพื้นที่ปีงบประมาณ 2548 และ 2549 นั้น เป็นการมุ่งแก้ปัญหาการขาดทางเลือกในอาชีพให้ชาวกะเหรี่ยง เพื่อแก้ปัญหาการก่อความขัดแย้งกับรัฐเรื่องที่คนทำกิน ปัญหาการเรียกร้องการมีบัตร และการขอสาธารณูปการจากรัฐ แต่การเข้าไปส่งเสริมแนวคิดดังกล่าวในชุมชนชาวกะเหรี่ยงโดยคนนอกชุมชน กล่าวคือ คณะวิจัยเป็นกลุ่มมุ่งส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนชาวกะเหรี่ยงมีรายได้โดยการส่งเสริมระบบตลาดท้องถิ่น มีการส่งเสริมการวางแผนในครัวเรือน การพัฒนาอาชีพที่ใช้ที่ดินน้อยและไม่ใช้ดิน เช่น การเลี้ยงปลาในกระชัง การเพาะถั่วงอก การประกอบอาหารสมัยใหม่ การพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อการค้า (ได้แก่น้ำพริกกะเหรี่ยงและไข่เค็ม) ขณะเดียวกันคณะวิจัยก็นำสินค้าราคาถูกแต่คุณภาพสูงเข้าไปขายในชุมชนชาวกะเหรี่ยง เพื่อสร้างโอกาสในเงินออม และการได้รับสินค้าในราคายุติธรรม โดยกิจกรรมการวิจัยดังกล่าวนี้ได้รับความสนใจจากชาวกะเหรี่ยงในตำบลตะนาวศรีอย่างสูง ชาวกะเหรี่ยงทั้ง 7 หมู่บ้านได้ให้ความสนใจร่วมมือทำกิจกรรม ร่วมผลิตและซื้อสินค้า และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิจัยในโครงการที่ 1 เป็นอย่างยิ่ง แต่การวิจัยเพื่อส่งเสริมศักยภาพระบบตลาดท้องถิ่นตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชนชาวกะเหรี่ยงตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีนั้น ก็ได้ข้อคิดที่พึงตระหนักว่าโครงการวิจัยดังกล่าวเป็นโครงการที่มุ่งเน้นส่งเสริมรายได้ ลดรายจ่ายและส่งเสริมอาชีพให้กับชาวกะเหรี่ยงเพื่อให้ชาวกะเหรี่ยงมีเงินออม แต่เมื่อคิดวิเคราะห์ย้อนภาพรวมทั้งระบบก็พบว่าชาวกะเหรี่ยงมีรายได้เพิ่ม มีเงินออม แต่ทุกชุมชนยังขาดแคลนภูมิปัญญาท้องถิ่น ยังมีภาวะเจ็บป่วยด้วยโรค

ร้ายรวมร้าวอยู่ต่อเนื่อง และผู้คนยังสูญเสียชีวิตก่อนวัยอันควรอยู่มากเหมือนเดิม ดังนั้นในระยะยาวต่อไป ถ้าหากคนมุ่งแต่หารายได้ มุ่งค้าขายจากภายนอก โดยที่ภายในชุมชนยังไม่มีภูมิปัญญาท้องถิ่นคอยนำทางและแก้ไขปัญหาทิ้งปวง ชุมชนชาวกะเหรี่ยงจะเป็นชุมชนที่อ่อนแอจากภายใน(คือหาเงินมาได้ก็ใช้ไปกับภาระการเจ็บป่วย) ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวย่อมทำให้ชุมชนชาวกะเหรี่ยงไม่สามารถเกิดกระบวนการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ ทว่ากลับจะเป็นผลร้ายทางด้าน หากว่าคนทั้งหลายมุ่งแสวงหาเงินทองจนทิ้งถิ่น ดังนั้นการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นให้ช่วยเป็นเกราะป้องกันปัญหา และช่วยเป็นผู้นำทางปัญญาชาวกะเหรี่ยงจึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง เพื่อช่วยสร้างชุมชนชาวกะเหรี่ยงให้เกิดกระบวนการพัฒนาอย่างยั่งยืนขึ้นทั้งภายในและภายนอกชุมชนอย่างแท้จริง

การพัฒนาชาวกะเหรี่ยงวัยกลางคนและวัยชรายังเป็นสิ่งจำเป็นอย่างเร่งด่วน เพราะในอดีตโครงการวิจัยในพื้นที่ดังกล่าวยังมีข้อผิดพลาดบางด้าน ที่มุ่งเน้นพัฒนากลุ่มคนวัยเด็กและวัยรุ่น เพื่อให้เป็นต้นกล้าใหม่ของสังคมที่แข็งแรง ด้วยคาดหวังว่าเมื่อก่อนกลุ่มคนวัยเด็กและวัยรุ่นเติบโตขึ้น ปัญหาต่างๆในชุมชนจะคลี่คลายไป แต่การสร้างความเข้าใจในเชิงเปรียบเทียบดังกล่าวนั้น อาจไม่สอดคล้องกับปรัชญาทางสังคมศาสตร์ที่เน้นกระบวนการพัฒนาแบบองค์รวม เพราะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ไม่ควรตัดตอนผู้คนในชุมชนออกเป็นตอนๆตามแต่ละช่วงวัย เพราะทุกวัยล้วนอาศัยอยู่ร่วมกัน ต้องรับภาระด้วยกัน ดังนั้นจึงสมควรแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยกันไปตามวิถีวัฒนธรรมทั้งหมด ดังนั้นการพัฒนากลุ่มคนในวัยผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์และมีเทคนิควิธีการแก้ปัญหายังเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะการให้โอกาสพัฒนาโดยกระบวนการส่งเสริมและพัฒนา ให้ชาวกะเหรี่ยงที่มีอุดมการณ์เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้แล้วการวิจัยพื้นที่อำเภอสวนผึ้งในอดีตมักจะลงพื้นที่ตำบลตะนาวศรี และใช้ตำบลตะนาวศรีอธิบายความเป็นตัวแทนชุมชนชาวกะเหรี่ยงของอำเภอสวนผึ้งมาโดยตลอด ทำให้ละเลยต่อความเป็นจริงที่ตำบลสวนผึ้งก็เป็นอีกตำบลหนึ่งที่มีชาวกะเหรี่ยงอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น และกลุ่มคนในสองตำบลนี้ก็เป็นเครือข่ายทางสังคมต่อกันอย่างเหนียวแน่นมาช้านาน การที่โครงการวิจัยต่างๆมุ่งเข้าไปพัฒนาแต่ตำบลตะนาวศรี ทำให้ละเลยชุมชนในตำบลสวนผึ้ง จนผู้คนส่วนใหญ่ยังยากจนและมีปัญหาต่างๆ รุมเร้ามากขึ้นกว่าตำบลตะนาวศรี เป็นสถานการณ์ที่ถ่ายโอนปัญหาส่งทอดถึงกันไม่จบสิ้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ก็มุ่งแก้ปัญหา โดยมุ่งไปที่หน่วยของการเป็นชุมชนชาวกะเหรี่ยงทั้งปวงในเขตอำเภอสวนผึ้ง เพื่อสกัดกั้นปัญหาต่างๆที่ถ่ายโอนไปถึงเครือข่ายทางสังคมของพื้นที่สองตำบลนี้ในอำเภอสวนผึ้ง จึงนับเป็นการปรับปรุงพื้นที่การศึกษาใหม่ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาเชิงประจักษ์ที่แท้จริงอีกด้วย

การเข้าไปส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีในครั้งนี้เป็นโครงการต่อเนื่อง แม้จะมีการขยายพื้นที่ไปเพิ่มเติมที่ชุมชนชาว

กะเหรี่ยงทั้งหมดในเขตอำเภอสวนผึ้ง แต่ก็มีการพัฒนาเครือข่ายทางสังคมชาวกะเหรี่ยงไปมากแล้วในโครงการวิจัยที่ 1 และโครงการวิจัยต่อเนื่องที่ 2 (ในปีงบประมาณ 2450 ซึ่งกำลังดำเนินการ) การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในครั้งนี้ จะทำให้ชุมชนชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีสามารถแก้ไขภาวะ ความยากจนและด้อยโอกาส ความอัตคัดขาดแคลน ทำให้กลายเป็นชุมชนที่มีภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่มีความมั่นใจในการบ่มเพาะภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านยาสมุนไพร การรักษาอาการป่วยเบื้องต้น การฟื้นฟูสถานการณ์ศึกษาองค์ความรู้ท้องถิ่น การพุ่มพีวิถีวัฒนธรรม การพัฒนาด้านวัฒนธรรม การสร้างภาวะตระหนักรู้ต่อความรักและหวงแหนวิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น ความมั่นใจในวิถีวัฒนธรรมดั้งเดิม ตลอดจนการมุ่งพัฒนาต่างๆ โดยมุ่งแนวทางการพึ่งตนเองด้วยความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง และการวิเคราะห์ปัญหาและร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยคนในชุมชนเป็นผู้นำกิจกรรม อันจะเป็นการสร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จนสามารถสร้างกระบวนการพัฒนาชุมชนชาวกะเหรี่ยงสวนผึ้งอย่างยั่งยืนได้ตลอดไป

การให้ทุนสนับสนุนการวิจัยเรื่องการแก้ไขความยากจนที่เน้นกระบวนการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี (ในโครงการต่อเนื่อง) นี้ นับว่าเป็นการเข้าไปแก้ปัญหาชุมชนในพื้นที่ด้อยโอกาสที่มีการสะสมปัญหาพอกพูนมานานับหลายสิบปี ให้มีการแสวงหาทางออกให้แก่ชุมชนด้วยการเลือกเฟ้นทุนทางสังคมที่เป็นทรัพยากรมนุษย์อันทรงคุณค่าและเข้าใจปัญหาท้องถิ่นตามวิถีวัฒนธรรม เพื่อหาทางสร้างศักยภาพของคนจน ด้วยการสนับสนุนและส่งเสริมแนวทางของภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยง มีการนำศักยภาพภูมิปัญญาท้องถิ่นไปสร้างสถานการณ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในชุมชน มีการเลือกเฟ้นเครือข่ายทางสังคมที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ การสร้างกระบวนการทางสังคมที่นำไปสู่การยอมรับกันเองของคนในท้องถิ่น การสร้างภาวะตระหนักรู้และกระบวนการแลกเปลี่ยนตลอดจนการสร้างการร่วมมือกับระบบรัฐที่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จนสามารถสร้างงานและสร้างรายได้อย่างพอเหมาะพอสมแก่การยังชีพในระบบเศรษฐกิจพอเพียง มีกระบวนการที่หวงแหนวิถีท้องถิ่น ร่วมกันส่งเสริมและฟื้นฟูอัตลักษณ์ของท้องถิ่น ส่งเสริมการฟื้นฟูในภูมิปัญญาท้องถิ่นตามวิถีวัฒนธรรม มีการสร้างระบบความสัมพันธ์อันดีกับระบบรัฐ จนเกิดประสิทธิผลในด้านความมั่นคงของชาติ เพราะชุมชนชาวกะเหรี่ยงชายแดนเหล่านี้เปรียบเสมือนเกราะป้องกันชาติอีกด้วย นอกจากนี้แล้วการส่งเสริมการวิจัยในเรื่องนี้ยังเป็นการเสริมสร้างการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่นซึ่งกำลังประสบภาวะวิกฤต โดยหากไม่แก้ไขโดยเร่งด่วนแล้ว อาจทำให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในวิถีวัฒนธรรมกะเหรี่ยงอันล้ำค่าเสื่อมสูญไป หน่วยงานของรัฐจึงควรทำวิจัยที่เสริมสร้างยุทธศาสตร์การแก้ไขความยากจนด้วยการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เพื่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิต การพัฒนาศักยภาพการ

และเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกชุมชน และมีการส่งเสริมให้ชาวกะเหรี่ยงรักและหวง
แหนในวิถีวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อสร้างรากฐานของชุมชนชาวกะเหรี่ยงที่ยั่งยืนในอันดับต่อไป

ในอดีตนั้น ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้งมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ที่มุ่งเน้นแก้ไข
ปัญหาความยากจนในชุมชนต่างๆ โดยมุ่งพัฒนาอาชีพ ทักษะในการผลิต การสร้างรายได้และ
กระบวนการสร้างทัศนคติต่อการลดรายจ่าย การแก้ปัญหาทางสังคมต่างๆ แต่การปฏิบัติตาม
แผนพัฒนาในระดับอำเภอก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดสื่อกลางการพัฒนา ชาวกะเหรี่ยงส่วน
ใหญ่ยังยากจนเกินไปและขาดความรู้ต่อการปรับตัวสู่ระบบเศรษฐกิจและสังคมสมัยใหม่ ทำให้
การระดมสรรพกำลังในการปลูกฝังแนวคิด และสร้างกระบวนการที่นำไปสู่การพัฒนา
ผลิตภัณฑ์ การพัฒนาอาชีพและการส่งเสริมรายได้ในชุมชนมีอุปสรรคหลายด้าน โดยภาพรวม
แล้วชุมชนชาวกะเหรี่ยงยังมีปัญหาระบบความสัมพันธ์กับรัฐ ทำให้กระบวนการพัฒนาต่างๆ
ดำเนินไปอย่างไม่เต็มประสิทธิภาพ ทำให้ยังมีปัญหาต่างๆตกค้างดังที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

นอกจากนี้แล้วจากการศึกษาแผนพัฒนาของการปกครองส่วนท้องถิ่นพบว่าองค์การ
บริหารส่วนตำบลตะนาวศรีและองค์การบริหารส่วนตำบลสวนผึ้งได้ตระหนักต่อความยากจน
และขาดแคลนของชาวกะเหรี่ยง และได้กำหนดเป็นแผนพัฒนาตำบลเอาไว้อย่างชัดเจน โดย
การพัฒนาส่วนใหญ่มุ่งไปที่การสร้างสาธารณูปการไปยังชุมชนต่างๆ มีการแสวงหารหนทาง
ใช้ทุนทางสังคมที่มีอยู่ในบางส่วนและที่กำลังเป็นกระแสของสังคม เช่น การหาทำเลจัดตลาด
นัด การหาทางส่งเสริมการท่องเที่ยว และจัดสร้างระบบประปาภูเขาเป็นต้น แต่แผนการพัฒนา
ในเชิงการสร้างและส่งเสริมศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนากระบวนการทางสังคม
อย่างเป็นระบบนั้น ยังปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลตะนาวศรีและ
องค์การบริหารส่วนตำบลสวนผึ้งน้อย การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นกระบวนการพัฒนาใน
ด้านทรัพยากรมนุษย์ต่อยอดจากโครงการวิจัยที่ 1 และโครงการวิจัยที่ 2 นับเป็นกระบวนการ
ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่นห่างไกล โดยมุ่งใช้องค์รวม
ของศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ในท้องถิ่นขับเคลื่อนการพัฒนาชุมชน โดยในอดีตนั้นมีการ
ศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุมชนชาวกะเหรี่ยงแล้วหลายโครงการ ซึ่งสรุปสถานการณ์
โดยสังเขปดังต่อไปนี้

งานวิจัยเรื่องการส่งเสริมศักยภาพระบบตลาดท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยง ตำบล
ตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีในโครงการที่ 1 ดังที่กล่าวถึงข้างแล้วนั้น เป็นงานวิจัย
เชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึงส่งนักวิจัยเข้าไปแสวงหา
ยุทธศาสตร์เกี่ยวกับระบบตลาดท้องถิ่นและพัฒนาระบบตลาดท้องถิ่นตามแนวพระราชดำริ
เศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตรกรรมตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียง แต่ในการวิจัย
ต่อเนืองนี้จะมีข้อแตกต่างออกไปคือจะเน้นการส่งเสริมระบบตลาดท้องถิ่นที่กว้างขวางมากขึ้น
อาจมีการวางแผนส่งเสริมสินค้าที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของชาวกะเหรี่ยงทั้งหมด เพื่อเน้นการ

พัฒนารายได้ การลดรายจ่ายและส่งเสริมการออมให้สูงขึ้น ผลการศึกษาค้นพบทุนทางสังคม ชาวกะเหรี่ยงจำนวนมากในชุมชน มีการค้นพบสาเหตุปัญหาอันสำคัญที่เกิดจากปัญหาระบบความสัมพันธ์กับรัฐ การขาดโอกาสทางสังคม การขาดโอกาสแสวงหาเครือข่ายตลาดตลอดจน ปัญหาการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมเมืองของคนพื้นราบ คณะวิจัยได้เข้าไปส่งเสริม รายได้ ลดรายจ่าย ส่งเสริมอาชีพและปลูกฝังการดำรงชีวิตที่ประหยัดบนทางสายกลางตามแนว พระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จนชาวกะเหรี่ยงมีการ ตอบสนองเชิงบวกกับกระบวนการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ดังจะเห็นว่าชาวกะเหรี่ยงมีการส่ง บุตรหลานที่เป็นเครือข่ายการวิจัยไปเรียนเป็นนักเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏจำนวน 4 คน มีการ เรียนในระดับอาชีวศึกษา 2 คน และครัวเรือนเป้าหมายก็มีการปรับปรุงคุณภาพชีวิตด้านต่างๆ โดยต่อเนื่อง(สุทิน สอนองพันธ์และคณะ, 2548) นอกจากนี้แล้วก็มีงานวิจัยของสำนักงาน สภาสถาบันราชภัฏ(สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ, 2544) เรื่องการน้อมนำแนวพระราชดำริ ทฤษฎีใหม่และเศรษฐกิจพอเพียงลงสู่การปฏิบัติในสถาบันราชภัฏพบว่า หลังจากได้รับ พระราชทานนาม “สถาบันราชภัฏ” จากองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว สถาบันราชภัฏ ทุกแห่งได้น้อมนำแนวพระราชดำริทฤษฎีใหม่และเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหลักในการดำเนิน การกิจ ทั้งในส่วนที่เป็นพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา การบริหารจัดการและในส่วนสนอง แนวพระราชดำริโดยตรง ได้แก่ การนำปรัชญาการพัฒนาท้องถิ่นมาเป็นปรัชญาหลักประจำ สถาบัน การพัฒนาหลักสูตรและรายวิชา ที่เกี่ยวเนื่องกับแนวพระราชดำริทฤษฎีใหม่และ เศรษฐกิจพอเพียง การก่อตั้งศูนย์ศึกษาการพัฒนาการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ท้องถิ่นตามแนวพระราชดำริ เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีและการอนุรักษ์พัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ทำให้สถาบันราชภัฏทุกแห่งกลายเป็นแหล่งภูมิปัญญาท้องถิ่น และเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อ การพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง

คณะผู้เสนอโครงการวิจัยศึกษาโครงการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี เรื่องการวิจัยพัฒนาศักยภาพและโอกาสคนจนเพื่อแก้ไขความยากจนแบบบูรณาการ จังหวัด สุราษฎร์ธานี(วิศาล ศรีมหาวโร และคณะ, 2549) ที่มุ่งเน้นค้นหายุทธศาสตร์การแก้ไขปัญหา ความยากจนแบบบูรณาการ เพื่อนำไปพัฒนาศักยภาพและโอกาสคนจนโดยกระบวนการมี ส่วนร่วมจัดทำแผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเอง การพัฒนาวิสาหกิจชุมชน และพัฒนาวิถีชีวิตของคน จนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการศึกษพบว่า มีการค้นพบหลักการใช้ยุทธศาสตร์ในการ แก้ไขปัญหาความยากจนที่จะต้องดำเนินควบคู่กันไปในยุทธศาสตร์ต่อไปนี้ คือ

1. การจัดระบบนิเวศประมงชายฝั่งทะเล
2. การส่งเสริมอาชีพในชุมชนโดยต่อเนื่อง
3. การจัดการระบบตลาดชุมชนอย่างทั่วถึง
4. การจัดการระบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชุมชน

5. การแก้ไขปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน
6. การช่วยเหลือประชาชนในที่ดินทำกิน โดยมีระเบียบการใช้ที่ดินที่ชัดเจน
7. การช่วยเหลือเงินในโครงการนอกระบบ
8. การแก้ปัญหาระบบน้ำในการเกษตรในชุมชน
9. การให้ความรู้เพิ่มเรื่องคอมพิวเตอร์และการเกษตรเชิงนิเวศน์
10. การแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวที่แย่งงานคนในท้องถิ่น

นอกจากนี้แล้วในการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนนั้นควรมีความร่วมมือและหว่างแหล่งทุนจากภาครัฐและเอกชน เพื่อนำมากระตุ้นระบบเศรษฐกิจด้วยการเน้นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่มีอยู่ แลส่งเสริมในด้านการตลาดในชุมชนในต่อเนื่องให้เกิดเครือข่ายการค้าขายในลักษณะที่สามารถเป็นแหล่งเรียนรู้และแหล่งแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้วในการจัดทำแผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเองนั้น ควรเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยจัดทำให้เป็นระบบเพื่อเป็นเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และในรายละเอียดของแผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเองนั้น ควรนำยุทธศาสตร์ดังที่กล่าวมาข้างต้นทั้ง 10 ประการนั้น มากำหนดไว้ในแผนแม่บทชุมชนพึ่งตนเอง จึงจะเป็นแผนแม่บทชุมชนที่อิงอยู่บนสภาพปัญหาที่แท้จริงและสามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพในอันดับต่อไป

โครงการวิจัยชุดแก้ไขปัญหาความยากจนของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เรื่องการจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาและการพัฒนาศักยภาพในการจัดการความรู้เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน(สมญา อินทรเกษตร, 2549) ที่มีการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาศักยภาพคนจนของชุมชนในพื้นที่ยากจน โดยการศึกษาสาเหตุและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาศักยภาพคนจน ตำบลคอนกลอย อำเภอนองขาหย่าง จังหวัดอุทัยธานี ผลการศึกษาพบว่าการสร้างกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในชุมชนคนจนตำบลคอนกลอยคือ การเรียนรู้แบบบูรณาการที่ต้องใช้สาระสำคัญของความรู้สากลกับองค์ความรู้ท้องถิ่น ผสมผสานกันเข้ากับทำเลภูมิศาสตร์และสภาพวิถีวัฒนธรรมของผู้คน กระบวนการศึกษาต้องมีการตระหนัก วิเคราะห์และเลือกสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีความประหยัด ใช้ในการดำรงชีวิตได้จริงจึงจะมีคุณค่าในการเรียนรู้ในส่วนของกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้นค้นพบว่ากลุ่มคนในชุมชนจะต้องยอมรับซึ่งกันและกัน ยอมรับในปัญหาร่วมกัน มีสำนึกของท้องถิ่น และตระหนักในคุณค่าของการแก้ปัญหาร่วมกัน จากนั้นก็สร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ต่อกัน การเรียนรู้ในลักษณะนี้จะทำให้กลุ่มเกิดความเข้าใจปัญหา และผลที่สุดประสบการณ์ของแต่ละคนจะช่วยผลักดันให้แก้ไขปัญหาท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จนอาจทำ

ให้สามารถต่อยอดทางความคิดในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่แฝงเร้นอยู่ในวิถีวัฒนธรรมให้เบาบางลงได้ในที่สุด

โครงการวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย เรื่องการวิจัยสภาพกลไกและศักยภาพการบริหารจัดการในการแก้ปัญหาคาความยากจนระดับจังหวัด : ศึกษากรณีจังหวัดเลย (สมพงษ์ ดุลยอนุกิจ และคณะ, 2549) การศึกษามุ่งเน้นค้นหาแนวทางในการบูรณาการกลไกต่างๆ เพื่อร่วมแก้ไขปัญหาคาความยากจนตามแนวทางยึดในระบบเศรษฐกิจพอเพียง และเพื่อประเมินสภาพกลไกและศักยภาพการบริหารจัดการในการแก้ปัญหาคาความยากจนของหน่วยงานและองค์กรต่างๆ ในจังหวัดเลย ผลการศึกษาค้นพบว่า แนวทางในการบูรณาการกลไกต่างๆ เพื่อร่วมแก้ไขความยากจนตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงใน 2 ลักษณะดังนี้คือ

1. การบูรณาการหน่วยงานราชการที่มีหน้าที่ต่างกันเข้าสู่กรอบงานของหน่วยประสานหน่วยหนึ่ง ซึ่งในระดับอำเภอก็มี ศตจ.อ.(ศูนย์อำนวยการปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะความยากจนในระดับอำเภอ)และในจังหวัดก็มี ศตจ.จ.(ศูนย์อำนวยการปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะความยากจนในระดับจังหวัด)

2. การบูรณาการหน่วยสังคมต่างระดับกันแต่มีความสัมพันธ์กัน ให้ชุมชนต่างๆ มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาคาความยากจนตามศักยภาพของและชุมชน การบูรณาการลักษณะนี้ควรให้ ศตจ.จ.เป็นฝ่ายกำหนดขั้นตอนการดำเนินงาน โดยมีการศึกษาข้อมูลรายละเอียดในพื้นที่ประกอบ เพื่อกำหนดกระบวนการดำเนินงานให้มีความเหมาะสม การบูรณาการกลไกต่างๆ นั้นควรใช้ยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมโดยใช้ยุทธศาสตร์ด้านข้อมูลของจังหวัดที่ควรไปในทิศทางเดียวกัน

ในด้านการจัดทำแผนชุมชนนั้น ควรเน้นการจัดทำแผนชุมชนที่มีประสิทธิผลในการแก้ปัญหาชุมชน ภายในเนื้อหาของแผนชุมชนควรเป็นแผนที่ครอบคลุมกระบวนการพัฒนาการจัดทำแผนชุมชนในอดีตน่าจะมีจุดบกพร่อง 2 ประการ คือ

1. ในอดีตยังขาดหน่วยงานต่างๆ ที่เข้าไปส่งเสริมศักยภาพคนจนอย่างจริงจัง จนชุมชนต่างๆ ตกอยู่ในภาวะขาดการพึ่งตนเองทุกด้าน
2. การจัดทำแผนในอดีตยังขาดแนวคิดชี้แนะในการจัดทำแผน โดยเฉพาะแนวคิดที่เชื่อมโยงการพัฒนา ทำให้แผนพัฒนาส่วนใหญ่ยังขาดประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะแผนที่สอดคล้องเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงนั้น คงจะเป็นแผนที่ต้องจัดทำขึ้นภายใต้กลุ่มบุคคลที่มีความเชื่อ ความเข้าใจเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ภายใต้การปรับเปลี่ยนค่านิยมให้สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การศึกษาของ ประเวศ วะสี เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน ได้กล่าวเปรียบเทียบระบบของชุมชนว่าเป็นขั้น 5 ตามแนวพุทธศาสนา กล่าวคือได้กล่าวว่า องค์ประกอบ 5 อย่างที่สำคัญในชุมชนที่จะทำให้เกิดการเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนานั้น

ประกอบด้วย ความเป็นชุมชนสวัสดิการ การบริหารทรัพยากรที่ถูกต้อง เศรษฐกิจที่ถูกต้อง เทคโนโลยีที่ถูกต้อง และมีศีลธรรมในชุมชน ชุมชนที่ครบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ประการนี้ จะเป็นชุมชนที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนเกิดขึ้น และมีแนวทางที่มีการยอมรับกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่ไตร่ตรองถึงคุณค่าและผลกระทบสูงกว่าชุมชนทั่วไป

นอกจากงานวิจัยเกี่ยวกับแนวพระราชดำริเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงนี้แล้ว ในพื้นที่ตำบลตะนาวศรีนี้ มีการศึกษาวิจัยของ เทวี สวรรยาธิปิติ และคณะในการวิจัยภาคสนามเรื่องแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจนแบบบูรณาการในตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี(เทวี สวรรยาธิปิติ และคณะ, 2547) เป็นการศึกษาแบบมีส่วนร่วมโดยศึกษาสภาพบริบทของชุมชน กระบวนการสืบค้นปัญหาและสร้างจิตสำนึกของผู้คนในท้องถิ่นได้ตระหนักในปัญหาและแสวงหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน ซึ่งการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าชุมชนต่างๆในตำบลตะนาวศรีได้รับการพัฒนาในรูปแบบกระบวนการมีส่วนร่วมต่อการแก้ไขปัญหาความยากจนมาแล้วระดับหนึ่ง จนผู้คนมีความรู้เข้าใจต่อเรื่องสิ่งแวดล้อม การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ การวางแผนในการพัฒนาตำบลตะนาวศรีร่วมกันในระบบเวทีประชาคม ดังนั้นการศึกษาวิจัยเพื่อส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยงในครั้งนี้ จึงเป็นการศึกษาวิจัยแบบต่อยอด เพื่อพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นพื้นฟูองค์ความรู้ทุกด้านในท้องถิ่น และแสวงหาแนวทางสร้างและส่งเสริมยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาความยากจนในอำเภอสวนผึ้ง โดยเน้นกระบวนการพัฒนาจากภายในชุมชนโดยกลุ่มคนในชุมชนเป็นหลัก

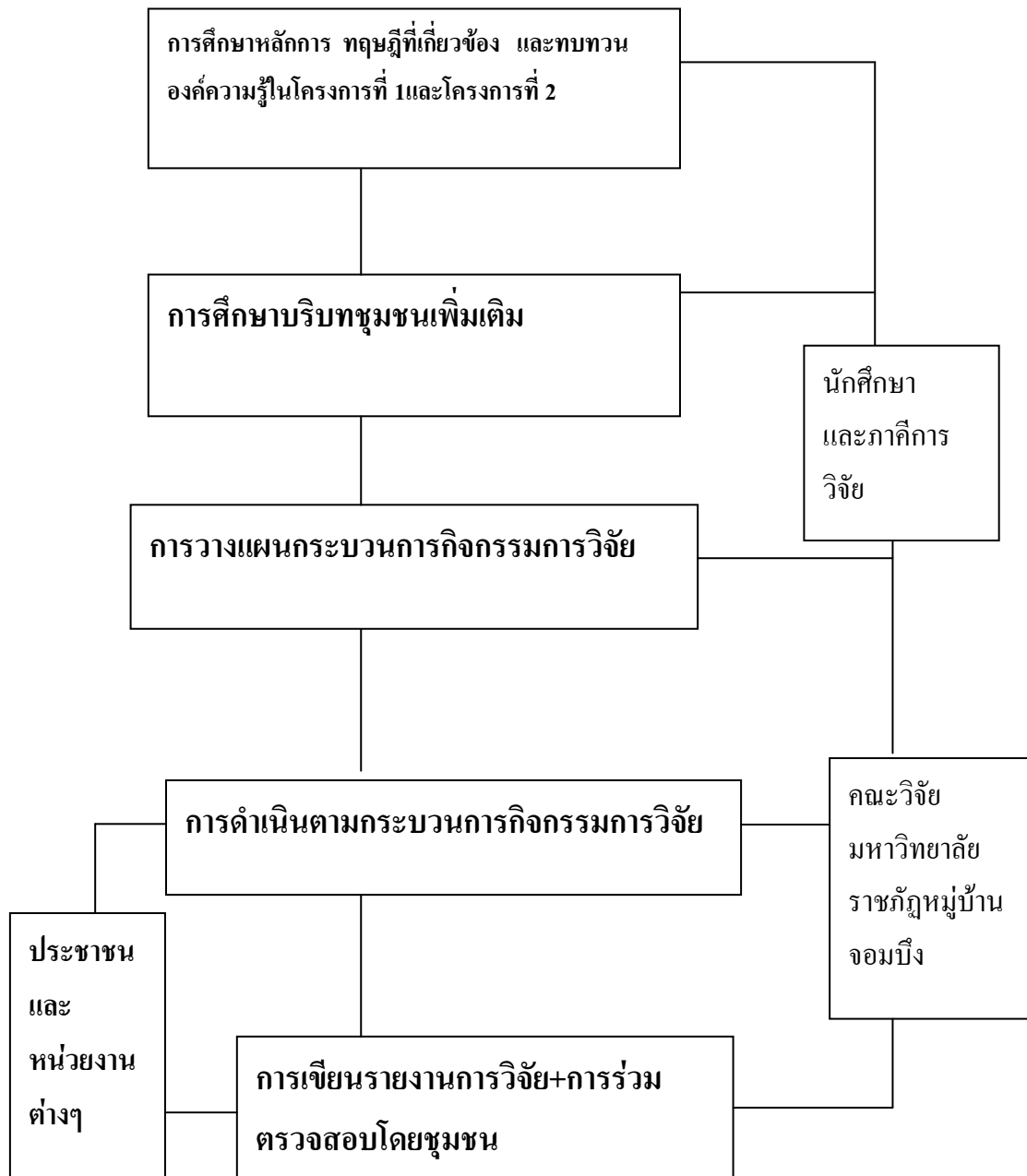
จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยองค์ความรู้เกี่ยวกับระบบเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมระบบตลาดท้องถิ่นตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพคนจนในพื้นที่ต่างๆ และผลของการน้อมนำแนวพระราชดำริเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติตามหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นการวิจัยที่เน้นกระบวนการเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในโครงการที่ 1 และโครงการที่ 2 (ต่อเนื่อง) แต่สภาพโดยทั่วไปยังขาดการวิจัยในเชิงวิเคราะห์ศักยภาพภายในชุมชน หรือการวิจัยเพื่อส่งเสริม และติดตามผลจุดอ่อนเอนางด้านของการวิจัยในโครงการที่ 1 และโครงการที่ 2 เพื่อให้เกิดกระบวนการพัฒนาอย่างยั่งยืนในชุมชน ซึ่งงานวิจัยเรื่องนี้ก็ได้เสนอแนวคิดเป็นการวิจัยเพื่อส่งเสริม และเป็นการวิจัยเพื่อส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยง เพื่อให้ชุมชนชาวกะเหรี่ยงมีความเข้มแข็งภายในชุมชน มีระบบคุ้มครองวิถีวัฒนธรรมพื้นถิ่นพื้นฐาน และสร้างกระบวนการฟื้นฟูองค์ความรู้ท้องถิ่นให้แพร่หลายออกไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคม เพื่อให้ชุมชนชาวกะเหรี่ยงกลายเป็นชุมชนที่เข้มแข็งภายในชุมชน อันเป็นหนทางให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์การวางแผน และสภาพปัญหาต่อเนื่องในชุมชนชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
2. เพื่อส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านต่างๆในชุมชนชาวกะเหรี่ยงอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
3. เพื่อส่งเสริมกระบวนการทำงานของภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยงและเสนอแนะแนวทางการเผยแพร่งาน และแนวคิดของภูมิปัญญาท้องถิ่นชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
4. เพื่อพัฒนากระบวนการสร้างภาวะตระหนักรู้ต่อการพึ่งตนเองให้เป็นแนวทางแก้ไขปัญหาคความยากจนอย่างยั่งยืนในชุมชนระดับหมู่บ้านในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
5. เพื่อสร้างกระบวนการทางสังคมให้ชาวกะเหรี่ยงเกิดการยอมรับคนในท้องถิ่น และสร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การทำงานและประสบการณ์การเรียนรู้
6. เพื่อสอบทานและประเมินค่าสภาพองค์ความรู้เดิมในการศึกษาวิจัยสภาพปัญหาชุมชนต่างๆในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีในโครงการวิจัยที่ 1 และ โครงการวิจัยที่ 2

วิธีการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการแก้ไขความยากจน โดยเน้นส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี จะเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการโดยใช้กระบวนการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research - PAR) โดยให้เครือข่ายทางสังคมต่างๆในชุมชนท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดกิจกรรม เช่น ผู้นำชุมชน เครือข่ายภูมิปัญญาท้องถิ่น ข้าราชการ ประชาชน นักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา(ระดับปริญญาโท) และนักศึกษาโปรแกรมวิชารัฐประศาสนศาสตร์(ระดับปริญญาตรี) ในการร่วมกันสร้างกระบวนการจัดกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ส่งเสริมและพัฒนาบุคคลที่มีอุดมการณ์ในชุมชนให้เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น การดำเนินกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยศึกษาเวทีภาคสนามโดยประสบการณ์ตรง อันเป็นหนทางที่จะได้เรียนรู้ในจิตวิถียามวลชนและการใช้กระบวนการทางสังคมในการพัฒนาชุมชน เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นมหาบัณฑิต และบัณฑิตที่มีคุณภาพในอันดับต่อไป

ภาพประกอบ 1.1 แสดงลำดับขั้นตอนในการทำวิจัย

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้มุ่งศึกษาหลักการ ทฤษฎีการพัฒนาควบคู่ไปกับการสร้างกระบวนการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยงในอำเภอสวนผึ้ง โดยความร่วมมือระหว่างคณะวิจัย ข้าราชการ นักศึกษาและประชาชน ซึ่งมีชุมชนระดับหมู่บ้าน ตามแนวพรมแดนของตำบลตะนาวศรีและตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี เป้าหมายสำคัญในการวิจัยครั้งนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. การส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยงต้องสามารถสร้างกลไกของการพัฒนาและสร้างผู้นำการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในชุมชนชาวกะเหรี่ยง ให้สามารถฟื้นฟูองค์ความรู้ท้องถิ่นเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล
2. การส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนชาวกะเหรี่ยง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีจะทำให้ชาวกะเหรี่ยงร่วมกันตระหนักในภาวะการพึ่งตนเอง จนสามารถแก้ปัญหาความยากจน ความด้อยโอกาสและการสร้างทางเลือกในการประกอบอาชีพเพิ่มขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม
3. การใช้กระบวนการมีส่วนร่วมในการสร้างกระบวนการกิจกรรมจะทำให้ชุมชนท้องถิ่นกระบวนการทางสังคมที่มีการยอมรับในองค์ความรู้ท้องถิ่นและชาวกะเหรี่ยงเกิดการร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยความสามัคคี
4. การวิจัยแบบมีส่วนร่วมในท้องถิ่นจะช่วยสร้างให้เกิดระบบความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประชาชนกับหน่วยงานของรัฐ และเกิดการกระตุ้นให้เกิดการสร้างกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในประสบการณ์ของภูมิปัญญาท้องถิ่น จนหมู่บ้านชาวกะเหรี่ยงกลายเป็นชุมชนที่มีความเข้มแข็งอย่างยั่งยืนทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า

หากได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย โครงการวิจัยนี้จะเริ่มศึกษาวิจัยในระหว่างวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2550 จนถึงวันที่ 31 กันยายน พ.ศ. 2551 รวมเป็นระยะเวลาในการวิจัย 1 ปี ดังมีการวางแผนในการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่จะแสดงในหัวข้อถัดไป

การวางแผนการวิจัย

โครงการวิจัยดังกล่าวนี้มีการวางแผนดังต่อไปนี้

กำหนดการ ปฏิบัติงาน	พ.ศ. 2550							พ.ศ. 2551				
	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย	พ.ค.
1. การเสนอโครงการ	↔											
2. การเก็บข้อมูลภาคสนาม		↔										
3. การทำเวทีประชาคมและใช้กระบวนการมีส่วนร่วมฝ่ายต่างๆ				↔					↔			
4. การจัดประชุมกลุ่มย่อย								↔				
5. การเขียนรายงานการวิจัยและสรุปผล										↔		

งบประมาณในการวิจัย

งบประมาณในการวิจัย 423,500 บาท ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. หมวดค่าตอบแทน	163,050.00 บาท
1.1 ค่าตอบแทนคณะทีมงานวิจัย	91,000.00 บาท
1.2 ค่าตอบแทนผู้ให้ข้อมูล	72,050.00 บาท
2. หมวดค่าใช้สอยในการเก็บข้อมูล	229,200.00 บาท
2.1 ค่าจ้างผู้ช่วยเก็บข้อมูล	85,500.00 บาท
2.2 ค่าที่พัก	21,300.00 บาท

2.3	ค่าน้ำมัน	47,400.00 บาท
2.4	ค่าเบี้ยเลี้ยง	50,000.00 บาท
2.5	ค่าติดต่อสื่อสาร	20,000.00 บาท
2.6	ค่าอัดและล้างรูปภาพ	5,000.00 บาท
3.	หมวดค่าวัสดุและอุปกรณ์	26,250.00 บาท
3.1	ค่าวัสดุอุปกรณ์การวิจัย (กระดาษ ,แผ่นดิสก์,เครื่องคิดเลข พิล์มถ่ายรูป และอุปกรณ์ผลิตสินค้าต่างๆ)	19,500.00 บาท
3.2	ค่าถ่ายเอกสารและสแกนรูปภาพ	6,750.00 บาท
4.	ค่าพิมพ์รายงานวิจัย	5,000.00 บาท
	รวมทั้งสิ้น	423,500.00 บาท
หมายเหตุ : ขออภัยเหลือทุกรายการ		

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. มีกลยุทธ์ที่เหมาะสมต่อการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนระดับหมู่บ้านในตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
2. ชาวกระเหรี่ยงในเขตอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรียอมรับรูปแบบระบบเศรษฐกิจพอเพียงเป็นวิถีชีวิตหนึ่งที่ใช้สร้างคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืนและเผยแพร่ไปสู่ชุมชนใกล้เคียง
3. ประชาชนชาวกระเหรี่ยงใน อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี สามารถสร้างงานสร้างรายได้ ลดรายจ่าย แสวงหาโอกาสทางสังคม มีการหันมาสนับสนุนกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับภูมิปัญญาท้องถิ่น จนสามารถแก้ไขความยากจนในชุมชนในวงกว้างได้
4. เกิดระบบความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างรัฐกับประชาชนจนเกิดความมั่นคงตามแนวชายแดนไทยและพม่าและในหมู่บ้านที่ยากจนอื่นๆในเขตจังหวัดราชบุรี โดยมีกระบวนการทางสังคมขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา โดยมีปัจจัยภายในชุมชนชาวกระเหรี่ยงเป็นแกนนำ
5. ค้นพบทฤษฎีการเสริมแรง การสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาชุมชนชาวกระเหรี่ยง และกระบวนการสร้างการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมโดยเน้นการใช้ทุนภายในชุมชน (คือภูมิปัญญาท้องถิ่น)เป็นแกนนำในการพัฒนาชุมชนชายแดน

“... การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น
ต้องสร้างพื้นฐาน คือ ความพอมี พอกิน พอใช้ ของประชาชน
ส่วนใหญ่ เป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและใช้อุปกรณ์ที่
ประหยัด แต่ถูกต้องตามหลักวิชาการเมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอควร
และปฏิบัติได้แล้วจึงค่อยเสริมความเจริญและ
ฐานะเศรษฐกิจที่สูงขึ้นโดยลำดับต่อไป...”

(แนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระราชทานเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2517 ณ พิธี
พระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)

หลักฐานการอ้างอิงบางส่วน

เอกสาร

คณะกรรมการวิจัย,สำนักงานสภาพัฒนาการศรัทธา. (2544). การน้อมนำแนวพระ

ราชดำริทฤษฎีใหม่และเศรษฐกิจพอเพียงลงสู่การปฏิบัติในสถาบันราชภัฏ กรุงเทพฯ :
สำนักงานสภาพัฒนาการศรัทธา.

จัดทำหนังสือจังหวัดราชบุรี,คณะกรรมการ. (2542). จังหวัดราชบุรี. ม.ป.ท.

ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้ง. (2546). บรรยายสรุปอำเภอสวนผึ้ง. (เอกสารอัดสำเนา)

ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้ง. (2547). บรรยายสรุปอำเภอสวนผึ้ง. (เอกสารอัดสำเนา)

ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้ง. (2548). บรรยายสรุปศูนย์พักพิงชั่วคราวบ้านถ้ำหิน. (เอกสารอัด
สำเนา)

วิศาล ศรีมหาวิโรและคณะ. (2549). การวิจัยพัฒนาศักยภาพและโอกาสคนจนเพื่อแก้ไขความ
ยากจนแบบบูรณาการ จังหวัดสุราษฎร์ธานี. สุราษฎร์ธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สุราษฎร์ธานี

สำนักพระราชวัง. (2542). เศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการ
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

สมพงษ์ คุลยอนุกิจและคณะ. (2549) การวิจัยสภาพกลไกและศักยภาพการบริหารจัดการใน
การแก้ปัญหาความยากจนระดับจังหวัด : ศึกษากรณีจังหวัดเลย. เลย : มหาวิทยาลัยราช-
ภัฏเลย.

สมญา อินทรเกษม. (2549). การจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาและการพัฒนาศักยภาพในการ
จัดการความรู้เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน. นครสวรรค์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏนคร
สวรรค์.

สุเมตร ตันติเวชกุล. “แนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่
หัว”, เอกสารประกอบการประชุม. คณะวิจัยของสำนักงานสภาพัฒนาการศรัทธา สิงหาคม
2547.

สุทิน สนองพันธ์. (2545). การศึกษาเปรียบเทียบสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและ
สังคมในชุมชนกะเหรี่ยงในเขตชายแดนไทยและพม่า ระหว่าง พ.ศ. 2490-2543.
ราชบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

สุทิน สอนองผันและคณะ. (2548). รายงานการวิจัยการส่งเสริมศักยภาพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชนกะเหรี่ยง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี. (เอกสารฉบับร่าง).

สุทิน สอนองผันและคณะ. (2550). รายงานการวิจัยการส่งเสริมศักยภาพพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ตามแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชนกะเหรี่ยง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรีในโครงการที่ 2. ราชบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง (เอกสาร
ฉบับร่าง).

เอกสารประกอบการประชุมนักวิจัยชุดการแก้ไขความยากจนแบบบูรณาการ. (2548).

ประชุม ณ ห้องประชุมชั้น 10 โรงแรมกานต์มณี พาเลซ กรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 3-
4 พฤศจิกายน

องค์การบริหารส่วนตำบลตะนาวศรี. (2547). แผนพัฒนาตำบลตะนาวศรี. (เอกสารอัด
สำเนา)

อ้างอิงบุคคล

กะนู ซีแซ่, นาย. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
จี ระบาย, นาย. บ้านท่ามะขาม หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
จีบ จะนู, นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
จันทรา บุญเลิศ, นาย. หมู่ที่ 2 บ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

เจ็ง โค้วถาวร, นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ดาว จะผู้, นาย. เลขที่ 138 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ดุกะปอ, นาย. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
เดือน บุถ้วน, นาง. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ทรัพย์ เกิดพร้อมพันธ์, นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

ทองเย็น บุญเลิศ, นาย. เลขที่ 127 หมู่ที่ 1 บ้านสวนผึ้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

นารี กาเนท,นาง. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
 นาวิ ช่อทอง,นาย. บ้านห้วยแห้ง หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
 นิคม ศรีคำ,นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

นิรชา ศรีคำ,นาง. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

เนตรชนก เทพสวัสดิ์,นาง. เลขที่ 109 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
 ราชบุรี

นุชบา ชวนช่อสุวรรณ,นาง. บ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

นอรา กันเนไ้,นาง. บ้านห้วยน้ำหนัก ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

น้ำทอง ปาเป็ง,นาง. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด

ราชบุรี

น้ำอ้อย แคมปิง,นาง. หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

บนฟ้า วงศ์ทอง,นาย. เลขที่ 101/1 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

บุญช่วย เร่งลบ,นาย. บ้านสวนผึ้ง. หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด

ราชบุรี

บุญทอง นิยา,นาง. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด

ราชบุรี

บุญเลิศ คังฟู,นาย. เลขที่ 45 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด

ราชบุรี

บุญส่ง เกียฟู,นาย. เลขที่ 101/1 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

ปฐมพงศ์ มุ่นพลาย,นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด

ราชบุรี

ปัทิตตา นิคมรัตน์,นางสาว. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

พะลิดิว(ไม่มีนามสกุล)นาย. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

พนิชย์ อีเกร็ด,นาย. บ้านพระกำ (ห่อมบ้านของบ้านห้วยน้ำหนัก) หมู่ที่ 6 ตำบลตะนา

ศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

พยุง แก้วแจ่มศรี,นาย. เลขที่ 152 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง

จังหวัดราชบุรี

พะยอม บศิริตัน,นาง. เลขที่ 168 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

พิง ไคว่ถาว,นาย. เลขที่ 32 บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

พิจุ(ไม่มีนามสกุล),นาง. บ้านห้วยกระวาน หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

พรชัย จะผู้,นาย. เลขที่ 138 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
พรพิมล ถุกษ์วัลย์,นาง. เลขที่ 41 บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

มานพ ชันถม,นาย. เลขที่ 201 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

มิ ชูอิง,นาง. เลขที่ 201 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ยุพิน เรืองศิลป์,นาง. เลขที่ 4 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ระวี บุญเลิศ,นาย. บ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

รัชดา เจริญสุข,นาย. บ้านห้วยแห้ง หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
ลัดดา บุญเจิม,นาง. เลขที่ 78 บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

เล็ก กังฟู,นาย. บ้านห้วยแห้ง หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

วาริ กอຍ,นาง. บ้านห้วยกระวาน หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
วาสนา เสมลี,นาง. เลขที่ 34/1 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี

วิมล ธนาทรัพย์เจริญ,นาย. บ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

วีระ บุญผ่อง,นาย. เลขที่ 125 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
วิรัตน์ บัณฑิตน์,นาย. เลขที่ 168 หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
วัง บุญทิน,นาง. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
วันดี เลิศงาม,นาง. เลขที่ 130 บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

วอดิ ดุสฎ,นาย. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

ศิลป์ สีกวด,ส.ต.ท. โรงเรียนบ้านตะโกปิดทอง ต.สวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
สวาท จะนุ,นาง. เลขที่ 2 หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
สะอาด ทิวาพัฒน์,นาย. เลขที่ 60 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
สาม เฒ่า,นาย. บ้านห้วยน้ำหนัก หมู่ที่ 6 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
สุข แขวงโสภ,นาง. เลขที่ 9 บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

สุนัน เกิดพร้อมพันธุ์,นางสาว. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

สุมิตร วัฏฏสันติ,นาย. ที่ว่าการอำเภอสวนผึ้ง. อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
สมชีพ บัวชุม,จ.ส.ต. โรงเรียนบ้านตะโกปิดทอง ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

สมบุรณ์ บุญเลิศ,นาง. เลขที่ 1 หมู่ที่ 5 บ้านห้วยแห้ง ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

สมยศ บุญกล้า,นาย. หมู่ที่ 5 บ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

สมฤดี กังฟู,นาง. เลขที่ 101 หมู่ที่ 5 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
อนุพันธ์ มุ่นพลาย,นาย. บ้านสวนผึ้ง หมู่ที่ 1 ตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัด
ราชบุรี

อัญชลี กล้าวารงกุล,นาง. โรงเรียนบ้านท่ามะขาม ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง
จังหวัดราชบุรี

อุทัย บุญทิน,นาง. บ้านสวนผึ้ง. หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
เอมอร มุ่นพลาย,นาง. บ้านสวนผึ้ง. หมู่ที่ 1 ตำบลตะนาวศรี อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี